

lom alá jutott. Ez időszakban e templom elpusztult, leégett s romokban hevert. Mikor történt ez, mennyi időn át hevert leégve, az idő viszontagságainak kitéve, nem tudjuk. A piaristák 1789-ig plébánoskodtak s az övék az érdem, hogy Szeged város 1749—1751-ig e templomot újra fölépítette. Százhatvankét év óta áll tehát e templom *így, amint most látjuk*. A templomot 1834-ben kimeszelték és a szentélyét kifestették, de azért 1835-ben Lonovics azt mondja róla, hogy gyöngé karban van, a toronynak ablakai nincsenek. Azonban Szeged város hatósága 1885-ben kívül megújította, 1889-ben pedig 22,000 forint költséggel díszesen kifestette s belül teljesen restauráltatta, amint most is látható.

(Most a templom oltárát és harangjait sorolta föl Jászai, majd így fejezte be a prédikációt:

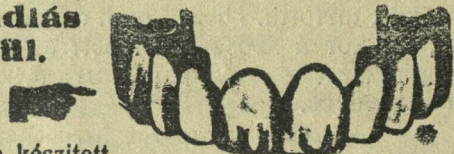
— Ha végül még megemlítem, hogy e templomból és a templomban hallott tanítás által vezetve számtalan férfiú került ki az életbe, például egy Dugonics András, egy Kőszeghy László esanádi püspök, Németh József fölszentelt püspök és mások, befejezhetem e rövidre szabott leírást.

Dicső mulattal bír e templom, róla Szeged város egész története szól hozzánk s így fáj a tőle való megválás, de vigasztaljon bennünket az a tudat, hogy egy még dicsőbb, még szebb templom fog helyén emelkedni. Vigasztaljon az a tudat, hogy ez a szebb, dicsőbb templom hirdeti majd egy szebb, dicsőbb Szeged virágzását!

Ezután szent mise és szent zsoltárok éneklése következett, mire a bucsuztató ünnepség véget ért.

FOGAK

szájpadlás
nélkül.

Az általam készített
rágásra kitűnően használható a valódi fogaktól
fel nem ismerhető, az eredeti fogakat teljesen
pótolják. Készítek továbbá arany koronákat és
leveshető arany hidakat jutányos árak mellett.
Vidékiek 12 óra alatt lesznek kielégítve. Bár-
milyen javítást 4 óra alatt készítek.

BARTA ÁGOSTON fogtechnikus,
Kigyó-utca 1. sz. SZEGED.

Zseblámpa 6 órai égéssel, legnagyobb
üveggel lencsével és fémszálas
izzókörrel darabja 3 korona.

Fonyó Soma világítási üzletében, Kölcsey-
utca 4. Wagner-daloat.

Versenyáruház

Református-palota, gőzfürdővel szemben.
Női szövetek, Spongyavászon, Gre-
nadin, Madéra. Rőfösárúk, Keztyük,
Harisnyák olosósága bámulatos

Delén és kreton pongyolák K 4.—

Delén és vászonbluzok . K 1.90

Diszes női ingek . . . K 1.90

Clott női szoknyák . . . K 1.90

Szabott árak!

Alkalmi vételek!

Megjöttek a nyári fiuk.

— Szegedi gyerekek karrierjei. —

(Saját tudósítónktól.) Nyarat még alig lehet felfedezni, az utcákon őszi szél sivit és esténként hideg, nagyszemű eső veri az ablakot; mégis, mégis igazad van ó szent, pápai kalendárium, nyár van, igazi nyár; megjöttek a nyári fiuk. Megjöttek és már vígan faluznak a Széchenyi-téren, keserű lemondással kicsinylik szegedi származásukat és ragyogó extázissal beszélnek arról a helyről, ahová tíz hónapra, vagy hosszabb időre elszármaztak. Az egyikből grand parisien lett, a másik joviál aus München, a harmadik dzsentlmén of Cambridge, a negyedik nímoleon ex Buda-Pekking és így tovább. Mind nagy fiuk lettek ők, csak Szeged, ez a buszülőhelyük, ez lett nagy falu, ez lett egy abnormálisan inkulturális, degeneráltan renegát fészek.

És ahogy elcsúsztam én is, szégyenlős faluzó, a Széchenyi-tér platánjai alatt, összelájkoltam egy nyári fiúval, aki hajdan gyerek-korában, Alsóvárosban fürdött a kukigödrökben, de most neve előtt dr. van és hogy mit tart erről a városról, csak az bizonyítja, hogy nyaranta vetődik ide. Jó fiu egyébként ez a *Dobóczy Pál* dr. és mióta a tanári oklevelet megszerezte, nem nézi le olyan nagyon a magyar városokat, mert neki állomáshelyül csak Kiszszében jutott, ami hát Berliinnél valamivel mégis kisebb. Ezzel találkoztam a minap a korszón és ahogy felé közeledtem, észrevettem, hogy mellette egy másik ismerős arc, húzódik meg két csontos váll között. Hallom amint sugja:

— Most be fog mindjárt mutatkozni.

Ohó ebből nem eszel, — gondoltam. Ez egy másik nyári fiu bizonyára és nyugodtam lehet mondani neki: *szervusz!* És tényleg jó gondoltam. A másik a régi, a közismert *Csomor-gyerekek*, szegedi benszülött, minden pereputtya itt élt és lehelt. Ő azonban a negyedik gimnáziumból kispapnak ment. Mikor így az egyház pénzén gyorsan és könnyen kitanult, volt esze és otthagyta a reverendát és beiratkozott az egyetemre filozópternek, most ő is dr. már és helyettes tanár Kézdivásárhelyen.

Mindezt természetesen csak szerénykedő, véletlen célzásokból tudtam meg tőle; no meg abból következtetve, hogy Szeged előtte kedves város, arra is rájöttem, hogy latin és görög a „szaka“, sohse remélheti tehát, hogy egyszer még ide is kerülhet tanárnak. De aztán mikor saját magáról leadott minden tiszteletgerjesztő vonatkozást, nagylelkűen rám terelte a beszédet és bizonyítgatni próbálta, hogy én velem se vallottak a régi osztálytársak szégyent.

— Olvastam, — mondotta, — hogy egy nagyszerű munkát írtál. Ha jól emlékszem „Impresszióm a stockholmi olimpiádról“ volt a címe. Nem is hittem volna rólad, hogy te még ilyen messze is elvetődöl valamikor.

Csak mosolyogtam és nem szóltam semmit. Ha azt mondom: nem, én ilyen messze talán sohase fogok elvetődni, hanem van egy kedves barátom, akit szintén épen *Herczeg Istvánnak* hívnak, aki nagyszerű tornász és egyben jó tollforgató is, ez írta azt a munkát, akkor *Csomor dr.* nevet rajtam és azt hiszi, hogy én is „szerénykedek.“ De hát én hallgattam és most nagy az én tekintélyem és még nagyobb *Csomor* tekintélye, hogy ő Kézdivásárhelyen ilyen jól informálódik mindenről,

Aztán sorra vettük a többi fiukat. *Csomor* mögött az első négy gimnáziumban egy *Wiblitzauser* Ferenc, nevű gyerek ült. Mindig az volt a szokása, hogy egy vastag ceruzával ütötte *Csomor* fejét. Ezen aztán annyira megbarátkoztak, hogy amikor szétkergette őket az élet, akkor is tájékozódott egymás sorsa felől. És most elmondta *Csomor*, hogy az a *Wiblitzauser*, — aki szegedi fiu szintén és fia annak a *Wiblitzauser*nek, aki nem régen a várostól ingyen telket kért Ujszegeden egy „vurstli“ építésére, — *most a Filippi szigeten él, Amerika és Ázsia között*. Két éve vetődött ki oda, *zenész a maláj hadsergben*; elvett feleségül egy maláj nőt és jelenleg már három kis mulát gyermeke van. Kacagtunk is ezen eleget.

Majd következett egy gyászosabb akkord. Szegény *Augustus* Jenő meghalt. Apja, táblalabíró volt régebben Szegeden, ő itt érettségizett a városi gimnáziumban. Eszes, talantumos gyerek volt és Budapesten tönkrement. Elvitte a tüdővész. — *Cziegler* volt szegedi alezredesnek a fia, állatorvos lett. *Biró Vilmos* szegedi táblalabírónak a fia, *Biró Jenő* most végezte el az erdészeti főiskolát. Ezekről pozitív tudomásunk van. De jöttek a nagy letörések és elvittek közülünk sokat-sokat, a kikről azt se tudjuk, hol vannak és mi csodák. Ezeket vitatva indultunk sétára a Kárász-utcán, amikor csak egy fiatal evikkeres papnak *Csomor dr.* oda kiáltja:

— Szervusz László!

László pap odakanyarodik hozzánk és én udvariasan bemutatkozom neki, mire ő egy egyházfihoz nem álló nyájassággal szól vissza:

— Nem ömersz má, számár?

Én sehogy se ösmertem meg. Hiába mondta, hogy az első négy gimnáziumba együtt jártunk, meg hogy őt *László*-nak hívják, most a napokban szentelték fel Szegeden papnak, ami a *Délmagyarország*-ban is benne volt, én csak nem tudtam visszaemlékezni.

— No megállj, majd emlékszel mindjárt, — mondotta. Volt nekünk harmadikban egy kedves matematika tanárunk *Frank Pista*. Tudod, ha rosszkedve volt, mindenki szekundát kapott. Ez egyszer kihívta felelni *Csonka Miklóst* és *Tóth Lászlót*. (Egyszerre kettőt szokott kihívni mindig.) És négyen mentünk ki: a *Csonka*, a *Miklós*, a *Tóth* és én a *László*. Ezen olyan dühbe jött, hogy helyrezárgatott mindnyájunkat.

Erre aztán már én is emlékeztem. Egy felhős matematika óra, mindennél jobban megmarad az ember emlékezetében. Szóba jött ezekután a régi osztályfőnök: *Both Ferenc dr.*, akit már elhelyeztek Szegedről. Ő mondta ezt a híres magyarázatot, amit azóta minden szórakozott tanárra ráfognak: „az őserdő olyan rengeteg, amelybe emberi kéz, még be nem tette a lábát.“ A két tanár osztálytársam, még most is leszólja ezért *Bothot*, akinek állandó csufneve „*Furkó*“ volt; pedig valószínűleg ők is mondanak eféle tanárságot.

A többiekről hallgat a krónika. Az inkognitoba tartózkodó fiukról nem tudunk semmit. Ők nem nyári fiuk, még ilyenkor sem vetődnek haza Szegedre. Bizonyára már megtépázta őket az élet; nem adnak semmit a kalendáriumra és valami oktanlan véletlen miatt bizonyára nagyon szégyenlik magukat. Pedig, hát nem lehet mindenki nyári fiu; kivált ősszel. A munka nem szégyen és nyáron is kell enni. Nem jöhet mindenki le Szegedre, faluzni.

Herczeg István,